

Az idegen

A ház előtt állt. Az eget kémlelte.

- Végre eső lesz, a májusi eső aranyat ér.
- Mit tetszett mondani? – kérdezte a babakocsit toló fiatal nő.
- Kell az eső a földekre – motyogta az idős asszony.
- Jaj, dehogy kell, ne ijesztgessen, a napsütés, a jó idő, az kell.

Nem magyarázta el, hogy otthon ilyenkor már figyelte a kibújó spenótot, retket, újhagymát. Ezeknek az első tavaszi zöldségeknek semmivel össze nem hasonlítható az ízük.

Nem akarta ő elhagyni az otthonát, de a lánya szinte minden nap átjött, hosszasan magyarázott. Őszibarackbefőttet, süteményt hozott, hiába mondta, megvan mindene. Már tíz éve élt egyedül, előtte az ágyhoz kötött, beteg férjét ápolta. Rendesen kijárt az orvos, beadta az injekciót, kitisztította, bekötözte a hosszú fekvéstől keletkezett sebeket, a konyhában még ápolási tanácsokkal is ellátta. Távozáskor mindig kezet csókolt, és azt mondta, köszönöm. Furcsa, hiszen neki kellene köszönetet mondania, de amikor a szemébe nézett, megértette, tiszteletét fejezi ki így. Megszerette ezt a fiatalembert, mert türelemmel, odafigyeléssel segítette férjét és őt életük legnehezebb időszakában. A lánya havonta egyszer, ha átjött, akkor is csak bekukkantott az apjához, felhők ültek szemén a rémülettől. A temetés után három héttel, már rákezdt. Pontosan tudja, mert szombaton volt, a naptárba odatett egy nagy keresztet.

Egyedül nem maradhat itt a faluban, egy évben egyszer, ha látni fogjuk egymást, jó állást kaptunk mindketten, ezt nem hagyhatjuk ki, el kell költöznünk, folyton ezt hallgatta. A legnehezebben az ment, hogy eladassák vele a házát. Erre is megvolt a jó indokuk, ott, arrafelé nagyon magas a lakások négyzetméterára. Sokáig gyözködtek, végül nem bírta tovább. Segítenie kell a gyerekén, ha már errefelé nem találnak munkát. Még az is megfordult a fejében, hogy rossz, önző anya.

Most meg itt van, ebben a kicsi, hatvan négyzetméteres lakásban, a negyedik emeleten, ahol majd megfullad, csak azt nem tudja, mi került ezen ilyen sokba. A legjobban a kert hiányzott, ha bánata volt, csak kiment, fogta a kapát, nekiállt gazolni. Ettől mindig megnyugodott. Szerette a föld illatát. Úgy érezte, aki kezével érinti, szeretettel

műveli, annak önzetlenül ad végtelen erejéből. Amint felmelegedett, ha csak tehette, mezítláb járt a kertben.

Felnézett. A babakocsi már messze járt, mert az anyuka görkorcso-lyával közlekedett. Ilyet még nem látott. Ő is szeretett sétálni, de csak a társasházak között, a játszótérig meg vissza. Most tovább merészke-
dett, és családi házakhoz ért. A kertek itt nem olyanok, mint a falujá-
ban. Gondosan nyírt fű, dísznövények, veteményes sehol, egyetlen
ember sem, mintha kihaltak volna a lakók. Egyikben éppen elindult
az automata öntöző.

– Szellemjárta hely – gondolta.

Próbálta kiszámolni, mennyi víz fogyhat el egy ilyen hatalmas zöld
fű öntözésére. A havi díjára már nem mert gondolni. Egyetlen olyan
kertet látott, ami hasonlított az övéhez. Sokáig állt kerítése mellett,
nézte a hatalmas diófát, a sok virágot, bokrot. Melegség járta át. Az
otthon illatát, biztonságát érezte. Hátul még veteményest is látott, egy
nő kapált benne. Bármerre is indult, mindig ennél a háznál kötött ki.
Egyik nap, amikor a társasházuk elé ért, észrevett egy picit, üres föld-
darabot. Nem mert szólani a lányának, tudta, kinevetné, vagy még
rosszabb, lebeszelné tervéről, de ahányszor kilépett a lépcsőházból,
odatévedt a szeme.

– Éppen elég lenne – gondolta.

Így ment ez hetekig, aztán elszánta magát, végül is önálló, felnőtt
ember, fontos ügyekben döntött, egyedül tartotta rendben a kertet, a
házat, ápolta férjét, nincs adóssága, kölcsöne. Valami kell, ami csak az
övé, ha már az otthona ebbe a kis társasházi lakásba vándorolt. Inkább
a szomszédoktól kért útbaigazítást, mit, hol lehet megvenni. A pin-
cébe tette az élőlő virágokat és a zöldségpalántákat. Elhitette magával,
azért vette meg, mert olyan szépek, valójában nem tudta elképzelni,
hogy ne legyen saját paradicsoma, paprikája és uborkája.

– Jó lenne egy kapa – sóhajtott, és maga előtt látta régi szerszá-
moskamráját. Nem maradt más, az egyetlen fellelhető eszközt, a kicsi
ásót vette kezébe, amit a lánya a balkonládához használt. Nagy bátran
hozzálátott, és guggolva ugyan, de fellazította az üres földdarabkát.
Senki sem szólt hozzá, nem kérdezték, vajon mit csinál. Elültetette a
virágokat, palántákat. Többször kellett fordulnia a lifttel, hogy a kan-
nával mindent jól megöntözhessen, mert felhő egy szál sem, esőre
nem számíthatott. Erősödtek a virágok, nőttek a palánták. Reggelente
kinézett az ablakon, örült, hogy senki sem vitte el a növényeit, nem
taposták le, nem tépték ki. Aztán közelről is megszemlélte a kertjét.

Boldog volt, amikor megpillantotta az első virágokat, a körömnymi terméskezdeményeket. Akkor kertészkedett, amikor a lánya és a veje a munkahelyén dolgoztak. Nem bánta, hogy az emberek nem köszönnek, nem kérdezik, kicsoda, nem mondják, itt nem lehet kisajátítani még ekkorka földet sem. Errefelé hidegek, mint a jégcsap, ezt már az első napokban megállapította. Attól még jobban félt, hogy kinevetik, vagy azt mondják, azonnal tüntessen el minden növényt. A görkorc-solyás, babakocsis fiatalasszony egyik reggel odament hozzá.

– Ó, de szép paradicsomok! – és jól megnézte a kicsi kertet.

Tessék, a babának, meg a vázába – mondta, és mosolyogva nyújtotta át az óvatosan leszedett terméseket, virágokat.

Udvariisan megköszönte a fiatal anyuka, és azt is megjegyezte, hogy ezek igazi biozöldecskék. Azon a napon jóízű volt az étel, derűs a magányos séta, még a rideg kertekben is talált valami szépet. Elhatározta, hogy az esti vacsorához leszedi a beérett termést. A lánya felvágottat, friss zsemlet, sajtot tett az asztalra, ő meg büszkén hozta a paradicsomot, paprikát, uborkát.

Még túl drágák ezek, nem kellett volna ennyit költenie, a hagyma és a retek is megteszi – jegyezte meg ideges, emelt hangon a lánya.

Nem néztek egymásra. Szótlanul ettek. Kint sötét felhők száguldoztak az égen.

